

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมา และ ความสำคัญของปัญหา

ภายใต้ลัทธิปัจเจกชนนิยม(Individualism)เชื่อว่ามนุษย์ทุกคนเกิดมามีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกันหรือเรียกว่า ศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ จะปรากฏออกมาในลักษณะของความมีอิสระในตัวของตัวเองในอันที่จะแสดงความสามารถที่จะคิด หรือแสดงออกใดๆ โดยปราศจากการครอบงำจากบุคคลอื่น ดังนั้นในประเทศที่ปกครองในระบอบประชาธิปไตยจึงได้บัญญัติให้ความคุ้มครองศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ของปัจเจกบุคคลไว้โดยชัดแจ้งหรือโดยปริยาย พร้อมทั้งยังรับรองและให้ความคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพในด้านต่างๆของบุคคลไว้ ซึ่งสิทธิและเสรีภาพที่กฎหมายรัฐธรรมนูญรับรองและให้ความคุ้มครองแก่ประชาชนเรียกว่า สิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน (Fundamental Rights and Liberties) หรือ สิทธิขั้นพื้นฐาน (Fundamental Rights) นั่นเอง สิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดหลักหนึ่งนั่นก็คือ เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น โดยเฉพาะประเทศที่ปกครองในระบอบประชาธิปไตยจะมีกฎหมายบัญญัติคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของคนในประเทศภายใต้กฎหมายรัฐธรรมนูญ เพราะในการปกครองระบอบนี้ประชาชนทุกคนสามารถที่จะแสดงความคิดเห็นของตนเองได้ ไม่ว่าจะเป็นการพูด การเขียน การพิมพ์ หรือการโฆษณา และต้องรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นด้วยเช่นกัน จึงจะเป็นการใช้สิทธิในการเลือกตั้งผู้แทนราษฎรได้อย่างถูกต้องและสามารถที่จะศึกษาหาความรู้ที่จะทำให้อัจฉริยะปัญหาในทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมได้

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีการปกครองในระบอบประชาธิปไตย มีกฎหมายรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดในการปกครองประเทศ ในรัฐธรรมนูญมักจะได้มีการบัญญัติรับรองถึงสิทธิและเสรีภาพในการพูด การเขียน การพิมพ์ การแสดงความคิดเห็น และการเผยแพร่ความคิดเห็นไว้ เช่น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (พ.ศ.2540) ได้บัญญัติรับรองสิทธิและเสรีภาพในการพูด การเขียน การพิมพ์ การแสดงความคิดเห็น และการเผยแพร่ความคิดเห็น ไว้ในมาตรา 39 ว่า

มาตรา 39 “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณาและการสื่อความหมายโดยวิธีอื่น

การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ เพื่อคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพ เกียรติยศ ชื่อเสียง

สิทธิในครอบครัวหรือความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคลอื่นเพื่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อป้องกัน หรือระงับความเสื่อมทรามทางจิตใจหรือสุขภาพของประชาชน

การสั่งปิดโรงพิมพ์ สถานีวิทยุกระจายเสียง หรือสถานีวิทยุโทรทัศน์เพื่อลดรอนเสรีภาพตามมาตรานี้จะกระทำมิได้

การให้นำข่าวหรือบทความไปให้เจ้าหน้าที่ตรวจก่อนนำไปโฆษณาในหนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์ วิทยุกระจายเสียงหรือวิทยุโทรทัศน์ จะกระทำมิได้ เว้นแต่จะกระทำในระหว่างเวลาที่ประเทศอยู่ในภาวะการสงครามหรือการรบ แต่ทั้งนี้จะต้องกระทำโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายซึ่งได้ตราขึ้นตามความในวรรคสอง

เจ้าของกิจการหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนอื่นต้องเป็นบุคคลสัญชาติไทย ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

การให้เงินหรือทรัพย์สินอย่างอื่นอุดหนุนหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนของเอกชนรัฐจะกระทำมิได้”

จากบทบัญญัติดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการยอมรับเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของบุคคล โดยรัฐจะจำกัดเสรีภาพดังกล่าวไม่ได้ เว้นแต่เพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ เพื่อคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพ เกียรติยศ ชื่อเสียงสิทธิในครอบครัวหรือความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคลอื่น เพื่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อป้องกัน หรือระงับความเสื่อมทรามทางจิตใจหรือสุขภาพของประชาชน

ในการแสดงความคิดเห็นหรือการเสนอข่าวผ่านทางสื่อมวลชนก็ถือเป็นที่ยอมรับให้สื่อมวลชนมีสิทธิและเสรีภาพ ดังเช่น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (พ.ศ.2540) มาตรา 39 นอกจากนี้สิทธิและเสรีภาพของสื่อมวลชนถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งที่มีการยอมรับตามรัฐธรรมนูญ เพราะบทบาท และหน้าที่ที่สำคัญของสื่อมวลชนนั้น คือการนำเสนอ และเผยแพร่ข่าวสาร รวมไปถึงเหตุการณ์ และข้อเท็จจริงต่างๆที่เกิดขึ้น เพื่อประโยชน์แก่ประชาชนในประเทศ การทำหน้าที่ของสื่อมวลชนจึงควรได้รับความคุ้มครองว่าการสั่งปิดโรงพิมพ์ สถานีวิทยุกระจายเสียง หรือสถานีวิทยุโทรทัศน์จะกระทำไม่ได้ รวมทั้งให้เจ้าหน้าที่ตรวจข่าวหรือบทความก่อนนำไปเผยแพร่ในหนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์ วิทยุกระจายเสียงหรือวิทยุโทรทัศน์กระทำมิได้เช่นกัน

อย่างไรก็ตาม แม้ว่ารัฐธรรมนูญจะได้รับรองสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนรวมทั้งของสื่อมวลชนไว้ แต่มิได้หมายความว่าสิทธิและเสรีภาพนั้น เป็นสิทธิหรือเสรีภาพที่เด็ดขาดที่ประชาชนหรือที่สื่อมวลชนจะทำอะไรก็ได้โดยไม่มีขอบเขตจำกัด ประชาชนหรือสื่อมวลชนมีเพียงสิทธิและเสรีภาพภายในขอบเขตที่กฎหมายรับรองและในขณะเดียวกันก็มีหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ในอันที่จะต้องเคารพสิทธิของผู้อื่นด้วยเช่นกัน ซึ่งขอบเขตในการใช้สิทธิ

และเสรีภาพของสื่อมวลชนนั้นก็คือ สื่อมวลชนจะต้องใช้สิทธิและเสรีภาพโดยไม่กระทบต่อหลักความมั่นคงของประเทศชาติ ศาสนา สถาบันพระมหากษัตริย์ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ หรือแทรกแซงกระบวนการยุติธรรมในการพิจารณาพิพากษาคดีของศาล ดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา กล่าวคือ จะต้องมิใช่เป็นการกระทำที่เข้าลักษณะความผิดฐานหมิ่นประมาท ดูหมิ่น หรือแสดงความอาฆาตมาดร้ายต่อพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท และผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ (มาตรา 112) ความผิดฐานหมิ่นประมาท ดูหมิ่น หรือแสดงความอาฆาตมาดร้ายต่อพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท หรือประมุขแห่งรัฐต่างประเทศ/ผู้แทนรัฐต่างประเทศซึ่งได้รับแต่งตั้งให้มาสู่พระราชอาณาจักร (มาตรา 133 และ 134) ความผิดฐานหมิ่นประมาท ดูหมิ่น หรือแสดงความอาฆาตมาดร้ายต่อสมเด็จพระสังฆราช (มาตรา 44 ทวิ และ มาตรา 44 ตริ) อีกทั้งต้องมีใช่เป็นลักษณะความผิดฐานดูหมิ่นศาลหรือผู้พิพากษา (มาตรา 198) ความผิดฐานดูหมิ่นเจ้าพนักงาน (มาตรา 136) ความผิดฐานดูหมิ่น (บุคคลทั่วไป) (มาตรา 393) และต้องมีใช่ความผิดฐานหมิ่นประมาท (มาตรา 326 - 333) นอกจากนี้ การเสนอข่าวของสื่อมวลชนต้องไม่เข้าลักษณะความผิดต่อความมั่นคงภายในราชอาณาจักร (มาตรา 116) ความฐานเหยียดหยามศาสนา (มาตรา 206) ความผิดเกี่ยวกับสิ่งลามกอนาจาร (มาตรา 287) ด้วยเหตุนี้จึงต้องถูกจำกัดโดยกฎหมายและหากเกิดความเสียหายต่อผู้อื่นก็จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในบทบัญญัติเรื่องความรับผิดชอบเพื่อละเมิด อีกทั้งอาจเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งยังมีการบัญญัติในบทบัญญัติเรื่องความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลอีกด้วย

จากตัวอย่างกฎหมายที่ได้กล่าวในข้างต้นนั้นจะเห็นได้ว่าการทำหน้าที่ของสื่อมวลชนต้องถูกจำกัดให้อยู่ภายใต้ขอบเขตกฎหมาย ซึ่งกำหนดโทษไว้ตั้งแต่โทษจำคุกและอาจมีโทษปรับอีกด้วย ดังเช่น ความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 328 กำหนดโทษให้มีทั้งโทษจำคุกและโทษปรับ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะศึกษาเฉพาะการใช้สิทธิและเสรีภาพของสื่อมวลชนที่เกินขอบเขต และเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาในความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาเท่านั้น ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 328 บัญญัติว่า

มาตรา 328 “ถ้าความผิดฐานหมิ่นประมาทได้กระทำโดยการโฆษณาด้วยเอกสาร ภาพวาด ภาพระบายสี ภาพยนตร์ ภาพหรือตัวอักษรที่ทำให้ปรากฏไม่ว่าด้วยวิธีใดๆ แผ่นเสียง หรือสิ่งบันทึกเสียง บันทึกภาพ หรือบันทึกอักษรกระทำโดยการกระจายเสียง หรือการกระจายภาพ หรือกระทำการป่าวประกาศด้วยวิธีอื่น ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองแสนบาท”

บทบัญญัติในมาตรา 328 นี้เป็นการเพิ่มโทษความผิดฐานหมิ่นประมาท ของประมวลกฎหมายอาญามาตรา 326 บัญญัติว่า

มาตรา 326 “ผู้ใดใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ผู้นั้นกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ดังนั้น ก่อนที่จะศึกษาหลักเกณฑ์ในการกระทำความผิดต้องปรากฏว่า ผู้นั้นจะต้องกระทำความผิดครบถ้วนตามองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 326 เสียก่อน เนื่องจากความผิดฐานหมิ่นประมาทได้กระทำโดยการโฆษณาอันเป็นวิธีการหนึ่งของการกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทตามมาตรา 326 แต่ลักษณะของการกระทำความผิดก่อให้เกิดความเสียหายในวงกว้าง เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว และมีผู้รับรู้เป็นจำนวนมาก จึงได้บัญญัติความไว้ในมาตรา 328 ให้ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษหนักกว่าการกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทตามมาตรา 326

อย่างไรก็ตาม ได้มีความพยายามของบุคคลและองค์กรที่เกี่ยวข้องกับสื่อมวลชนตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันที่จะเคลื่อนไหวให้มีการยกเลิกความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา โดยมีการยกเหตุผลสนับสนุนแนวทางของตนดังนี้¹

(1) บทบัญญัตินี้อาจจะถูกนำมาใช้อย่างไม่ตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมายที่มีเพื่อปกป้องเกียรติยศหรือชื่อเสียงของบุคคลโดยสุจริต แต่ถูกกลับนำมาใช้ในแง่ของการปิดปาก หรือ ต่อรอง อันเนื่องมาจากที่สื่อมวลชนมีหน้าที่เปรียบเสมือนเป็นหูเป็นตาแทนประชาชน แต่เมื่อนำเสนอข่าวสารใดกลับต้องเสี่ยงในการถูกฟ้องร้อง

(2) จากปฏิญญาซานา (Declaration of Sana) ที่ลงนามในปี 1996 ในการประชุมที่องค์การยูเนสโกเป็นเจ้าภาพ สิ่งที่ได้จากการประชุมปฏิญญาค้างนี้คือ ข้อพิพาทเกี่ยวกับสื่อ เมื่อมีการฟ้องร้องกันในความผิดฐานหมิ่นประมาทควรเป็นการฟ้องร้องกันเฉพาะคดีแพ่งเท่านั้น มิใช่เป็นคดีอาญา

(3) จาก Human Rights Commission มีความเห็นว่าการลงโทษ ในความผิดฐานหมิ่นประมาทในทางอาญานั้น เป็นการลงโทษที่เกินสัดส่วน

¹ สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ , **สมุดปกขาว : ความจำเป็นที่ต้องปฏิรูปการใช้กฎหมายหมิ่นประมาท** . (กรุงเทพมหานคร: มปท, ๒๕๔๘), หน้า 1-22.

เหตุผลที่กล่าวมาในข้างต้นนั้นทำให้สื่อมวลชนได้มีข้อเสนอ ดังนี้²

- (1) ควรยกเลิกบทบัญญัติทั้งหมดในประมวลกฎหมายอาญาเกี่ยวกับการหมิ่นประมาทโดยสื่อ และให้มีการลงโทษความผิดฐานหมิ่นประมาทในทางแพ่งเท่านั้น หรือ
- (2) ให้มีการปรับการลงโทษให้มีความเหมาะสมยิ่งโดยการยกเลิกโทษจำคุก
- (3) หากการเสนอข่าวนั้น ๆ เป็นการกล่าวความจริง บุคคลนั้นไม่ควรมีความผิด
- (4) ในกรณีที่เป็นการหมิ่นประมาทในประเด็นสาธารณะ ผู้ฟ้องร้องควรมีภาระในการพิสูจน์ว่าคดีหมิ่นประมาทนั้นเป็นเท็จ
- (5) ในการเสนอข่าวในแง่ของการแสดงความคิดเห็น ไม่ควรเป็นเหตุแห่งการฟ้องร้อง

ถึงแม้ว่าจะมีการคัดค้านให้มีการยกเลิกความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ตามมาตรา 328 ก็อาจจะเกิดปัญหาที่กระทบต่อผู้ที่ถูกเสนอข่าวหากมีการบิดเบือนข้อเท็จจริงซึ่งเป็นการให้สื่อมวลชนได้รับสิทธิและเสรีภาพในการเสนอข่าวสารอย่างเกินขอบเขต อันจะทำให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลที่ได้รับ ความเสียหายจากการเสนอข่าวนั้น ทั้งนี้เพราะสื่อมวลชนอาจเสนอข่าวไปตามใจชอบ ไม่คำนึงถึงความเสียหายของผู้ถูกเป็นข่าวได้ อย่างไรก็ตาม นอกจากนี้ถึงแม้จะไม่ยกเลิกความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ตามมาตรา 328 สื่อมวลชนก็สามารถหาเหตุยกเว้นความผิดได้อยู่แล้วตามที่ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 329 และมาตรา 330 บัญญัติไว้ความว่า

มาตรา 329 “ผู้ใดแสดงความคิดเห็นหรือข้อความใดโดยสุจริต

- (1) เพื่อความชอบธรรม ป้องกันตนหรือป้องกันส่วนได้เสียเกี่ยวกับตนตามคลองธรรม
- (2) ในฐานะเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติกรตามหน้าที่
- (3) ดิชม ด้วยความเป็นธรรม ซึ่งบุคคลหรือสิ่งใดอันเป็นวิสัยของประชาชนย่อมกระทำ หรือ
- (4) ในการแจ้งข่าวด้วยความเป็นธรรมเรื่องการดำเนินการอันเปิดเผยในศาลหรือในการประชุมผู้ันไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาท ”

มาตรา 330 “ในกรณีหมิ่นประมาท ถ้าผู้ถูกหาว่ากระทำความผิด พิสูจน์ได้ว่าข้อที่ว่าหมิ่นประมาทนั้นเป็นความจริง ผู้ันไม่ต้องรับโทษ

แต่ห้ามไม่ให้พิสูจน์ ถ้าข้อที่หาว่าเป็นหมิ่นประมาทนั้นเป็นการใส่ความในเรื่องส่วนตัว และการพิสูจน์จะไม่เป็นประโยชน์แก่ประชาชน ”

² เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

จากบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่าหากการเสนอข่าวสารนั้นเป็นความชอบธรรมที่สามารถกระทำได้ หรือเป็นการเสนอข่าวที่ข้อความมีความจริงและเป็นประโยชน์แก่สาธารณะ สื่อมวลชนก็สามารถนำเสนอได้ โดยกฎหมายยกเว้นให้ไม่มีความผิดทางอาญา แต่ทั้งนี้เพื่อให้สื่อมวลชนมีอิสระตลอดจนมีสิทธิและเสรีภาพในการเสนอข่าวตามหน้าที่ของสื่อมวลชน จึงควรศึกษาตามบทบัญญัติมาตรา 328 และมาตรา 326 รวมทั้งความเสียหายของผู้ที่ตกเป็นข่าว เพื่อหาหลักเกณฑ์ในการกำหนดความผิดตาม มาตรา 328 ให้เหมาะสมตลอดจนการกำหนดโทษต้องคำนึงความเสียหายที่ผู้ซึ่งตกเป็นข่าวได้รับด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อให้ทราบถึงปัญหา และอุปสรรคที่เกิดขึ้นจากการที่สื่อมวลชนถูกฟ้องดำเนินคดีฐานหมิ่นประมาท
2. เพื่อศึกษากระบวนการ และกลไกของกฎหมายเกี่ยวกับความผิดฐานหมิ่นประมาท ที่นำมาใช้บังคับกับสื่อมวลชน
3. เพื่อศึกษามาตรการที่เหมาะสมกับความผิดฐานหมิ่นประมาทที่จะนำมาใช้กับสื่อมวลชนให้มีสภาพบังคับที่มีประสิทธิภาพ โดยพิจารณาเปรียบเทียบกฎหมายไทย กับกฎหมายต่างประเทศ
4. เพื่อเป็นการกระตุ้นให้มีการตื่นตัว และตระหนักถึงปัญหาในความเหมาะสมในการรับผิดชอบของสื่อมวลชนในกรณีของการหมิ่นประมาท

1.3 สมมติฐาน

ปัจจุบันนี้สื่อมวลชนมีบทบาทสำคัญในการเสนอข่าวสารแก่ประชาชน แต่การทำหน้าที่ของสื่อมวลชนในการเสนอข้อเท็จจริงอาจมีลักษณะเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 328 และจะเห็นได้ว่าการฟ้องคดีหมิ่นประมาทซึ่งผู้กระทำความผิดเป็นสื่อมวลชนอยู่เสมอ อันเป็นเหตุให้ผู้ทำหน้าที่สื่อมวลชนได้รังรังศ์ให้มีการยกเลิกความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 328 เพราะเห็นว่าขัดกับสิทธิและเสรีภาพของสื่อมวลชน แต่การให้สิทธิและเสรีภาพแก่สื่อมวลชนเกินขอบเขตก็จะกระทบต่อสิทธิและชื่อเสียงของบุคคลที่ตกเป็นข่าว จึงเห็นสมควรคงไว้ซึ่งการกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทโดย

การโฆษณาของสื่อมวลชน แต่ปรับลักษณะของการกระทำความผิดให้ชัดเจนและปรับอัตราโทษให้เหมาะสมกับผู้ที่มีความเสียหาย

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาเพื่อเรียบเรียงเป็นวิทยานิพนธ์นี้ มุ่งศึกษาเฉพาะเรื่องความรับผิดชอบของสื่อมวลชนในกรณีของการหมิ่นประมาท สภาพบังคับและมาตรการที่เหมาะสมในต่างประเทศกับการนำเข้ามาใช้ต่อสื่อมวลชนของประเทศไทยในแง่การบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพ

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary research) ด้วยการศึกษาค้นคว้ารวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆ เช่น หนังสือ และบทความทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ คำพิพากษากฎีกา และความเห็นของนักกฎหมาย โดยนำข้อมูลมาวิเคราะห์เปรียบเทียบ และหาข้อสรุป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงปัญหา และอุปสรรคที่เกิดขึ้นจากการที่สื่อมวลชนถูกฟ้องดำเนินคดีฐานหมิ่นประมาท
2. ได้ทราบกระบวนการ และกลไกของกฎหมายเกี่ยวกับความผิดฐานหมิ่นประมาท ที่นำมาใช้บังคับกับสื่อมวลชน
3. ค้นพบมาตรการที่เหมาะสมกับความผิดฐานหมิ่นประมาทที่จะนำมาใช้กับสื่อมวลชนให้มีสภาพบังคับที่มีประสิทธิภาพ จากการพิจารณาเปรียบเทียบกฎหมายไทย กับกฎหมายต่างประเทศ
4. กระตุ้นให้มีการตื่นตัว และตระหนักถึงปัญหาในความเหมาะสมในการรับผิดชอบของสื่อมวลชนในกรณีของการหมิ่นประมาท